

Παλιά εζούσε βασιλιάς στων Αθηνών την πόλη.
Ηράκλη τότε λέγανε, τον αγαπούσαν όλοι.
Τη Ρήγισσα τη λέγανε Αρτέμη κι είχε χάρη
που το παλάτι φώτιζε σαν ήλιος και φεγγάρι.

Η ομορφιά κι η αγάπη τους ταίρι δεν είχε άλλο,
μα μέσα τους εκρύβανε έναν καημό μεγάλο.
Γιατί παιδιά δεν είχανε κι ήτανε κιόλας γέροι
κι όλο παρακαλούσανε τον ήλιο και τ' αγέρι.

Η τύχη τους τούς άκουγε κι έκανε τα δικά της,
ώσπου η Ρήγισσα ένωσε ζωή στα σωθικά της.
Όταν εσίμωσε η στιγμή, του τοκετού η ώρα,
κορίτσι εγεννήθηκε και χάρηκε όλη η χώρα.

Η πόλη, οι κάμποι, τα βουνά άστραφταν και γελούσαν,
την ομορφιά του κοριτσιού στην πλάση διαλαλούσαν.

Η κόρη η μονάκριβη, όμορφη και δροσάτη,
φεγγάρι είχε πρόσωπο, ριχτά μαλλιά στην πλάτη.

Γεμάτη ήταν αρετές, τη λέγαν Αρετούσα.
Ήταν απλή ήταν γλυκιά, χρεία δεν είχε λούσα.
Η θεϊκή της ομορφιά πολλούς είχε τρελάνει
και κάποιος άρρωστος βαριά πέφτει για ν' αποθάνει.

Γιος ήταν του Πεζόστρατου, του πιο πιστού συμβούλου,
κι ήταν καμάρι των γονιών μα και του κόσμου ούλου.
Τον λέγαν Ερωτόκριτο κι ήταν δεκαοχτάρης,
γενναίος, όμορφος πολύ, αλλά και πεισματάρης.

Την Αρετούσα αγάπησε ωσάν επαναστάτης
απ' τη στιγμή που αντάμωσε την τέλεια ομορφιά της.
Σαν το φεγγάρι σηκωθεί κι αρχίσει να φωτάει,
μπροστά στο παραθύρι της στέκει και τραγουδάει.

Η μελωμένη του φωνή την κόρη αναστατώνει
κι η λυπημένη του μορφή το στήθος της καρφώνει.
Το τρυφερό τραγούδι του φλογίζει τα όνειρά της,
ώσπου έρωτας αγιάτρευτος φούντωσε στην καρδιά της.

